

A minimalist line drawing in black ink on a white background. It depicts a figure on a horse, both rendered in simple outlines. The figure is positioned on the left, facing right, and holds a long, thin banner that extends upwards and then curves to the left. The horse is on the right, facing left, with its head and neck clearly defined. The overall style is graphic and abstract.

Живка Иванова

Пле —
тач —
ката

Пловдив
2016

СВЕТОФАРЪТ

Продължи да свети в червено, въпреки летящото време и звуковата вълна, която го настъпваше на пресекулки. Беше известен със своето постоянство да бъде непостоянен, но от известно време изпитваше странно задоволство и изтръпване в снагата, когато отразяваше красивата рокля на червения клен в парка отсреща. Трябва да беше влюбване и той без малко да се задуши от толкова много страст в дробовите си; наложи се да изплюе малко зелено и да си откъдне за миг. Два джипа се озъбиха и изръмжаха, докато го отминаваха, а мъжът, тръгнал да пресича, остана на тясната ивица между двете платна и сякаш се зачуди дали да продължи, или да се върне обратно. Реши да се върне. Привлече го рицарят с карираното покривало на коня и със спуснатото забрало на шлема си. Той явно го чакаше. Конят стоеше доста спокойно под покривалото на червени и сини квадрати и под своя рицар, въпреки рева на препускащите коли наоколо. Мъжът, естествено, не виждаше лицето на рицаря под забралото, но беше сигурен, че онзи го вижда. Приблужи се и рече:

– Сякаш Ви е неудобно на коня!

– Много ми е удобно, даже.

– Какво правите тук, ще се задушите от бензиновите пари и прахоляци и коня ще измъчите!

Незнайно по какви причини, мъжът се почувства длъжен да говори на „Ви“.

– Конят не е от алергичните. А на въпроса Ви какво правя – ще се състезавам за благоволенieto на моята любима.

– Простете любопитството ми, но коя е любимата Ви? – почваше да се презира за високопарния стил.

– Онази дама с разпилени червени къдрици.

Мъжът погледна накъде сочи копието му и видя червения клен. Не искаше да го обиди, защото не беше наясно какъв е прагът на обидчивост на един рицар, но все пак му намекна, че онова там е само едно кленово дърво с почервенели от есента листа.

– Това, че не виждате нещо, не значи, че го няма, ако позволите! Съответно това, че виждате някого, не значи, че го има.

„Попаднал съм на рицар философ“, помисли си мъжът, опитвайки да познае по косите, подаващи се от шлема, на каква възраст е заслепеният от любов кавалер. Изглеждаха гъсти, с прокрадващи се бели нишки. Може би беше около четиридесетте. Мъжът също беше около четиридесетте, но оплешивял.

– Всъщност – и рицарят се придвижи към мъжа, – бих искал да наблюдавате схватката и да отсъдите кой заслужава да спечели благоволенieto на красивата дама.

– Каква схватка? Не виждам опонента Ви, господине!

– Ето го, до Вас, святка с разноцветни очи!
– Но това... е светофар! Не би могъл да Ви бъде опонент!

– Напротив, би! И е!

Мъжът се озърна неловко, недоумяващ дали сънува прав, с отворени очи, или е припаднал и е в болница, упоен от лекарства. Рицарят прихвана отпуснатата юзда на коня. Гласът му звучеше приглушено метално изпод забралото:

– Наясно съм с Вашето притеснение, но ако и Ви е виждате разбитото бурканче с бяложълта субстанция на тротоара, вероятно майонеза, значи сме в една и съща действителност. Да се чуди човек откъде стъклени бурканчета, като в момента всичко е пластмаса!

Мъжът се улови, че гледа ококорено мазната купчинка с набити из нея стъкла, после вдигна поглед и го премести върху идващата жена, много слаба, с луфт между опънатите си в дънки бедра и с някакви жълтозелени сенки по очите. Господи, кой днес носи такива сенки посред бял ден! Като намазана с майонеза!

Рицарят също изрази неодобрение по отношение на облеклото и грима на минаващата дама и пак подкани мъжа да следи двубоя:

– Бъдете спокоен, няма да има жертви! Просто единият трябва да падне и да се признае за победен!

– Извинете, но подобен двубой отдавна населява страниците на Сервантес, а и Анушка далеч преди нас е разляла олиото, вярно, не майонеза, по релсите, ако ще си правим мазно. Защо искате да повтаряме чужди сюжети?

Рицарят наклони глава, но гласът му не звучеше много обидено:

– Този сюжет си е лично мой, както и Ваш. Вие пожелахте да участвате в него, като се върнахте от средата на улицата, така че бъдете така добър просто да гледате!

Мъжът се примири. Застана на няколко метра от ездача и се приготви да гледа, но в момента, в който рицарят пришпори коня и се озова до ръба на тротоара, той замижа. Очакваше да чуе трясък от сблъсъка на кон с металния стълб на светофара, постоя така няколко секунди, стиснал пръсти и очи, но нищо подобно не последва. Той отвори едното си око, примижа, отвори и другото и... нищо. Нито рицар, нито кон, нито сблъсък, нищо! Завъртя се на пети, видя счупеното бурканче с майонезата, някой беше стъпил вътре и сега от него тръгваше пътечка от непредпазливи майонезени стъпки. Повъртя се още малко и си тръгна.

На другия ден, докато се връщаше от работа с автобуса, мъжът случайно погледна към мястото, където беше пресичал в неделя – светофарът се беше сгърчил, като да се беше борил поне с ТИР. Не работеше. Мъжът моментално се обърна на другата страна; там, под клена, му се стори, че стои жена и лекичко повдига ръка, за да му махне. Автобусът беше пълен, двама тийнейджъри се бяха вкопчили един в друг, сякаш се стараеха да се изсмучат до капка точно до най-близкия прозорец, даже го побутваха, и мъжът не можа да разбере дали жената под клена се опитва да махне на него, или просто си оправя косата. Прибра се вкъщи, пусна телеви-

Живка Иванова
ПЛЕТАЧКАТА
разкази

Българска
Първо издание

Художник *Димитър Келбечев*
Коректор *Мая Любенова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 8.25

Предпечатна подготовка:
Студио Стандарт ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс Жанет 45 – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

Издателство Жанет 45 ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9
тел. 032/60 90 90; факс: 032/60 90 60

www.janet45.com

ISBN 978-619-186-220-7